

телните си тамъ равнини, средъ които зеждали два кладеница; единътъ билъ безводенъ, а другиятъ воденъ. Спрѣлъ са тамъ, распрегналъ и за скоро си напоилъ биволите, защото мислѣлъ, че татакъ е чудовището, отъ което трепери цѣлъ вилаетъ и съ което има той да са бори.

Поилъ си Сидеръ биволите и съ очи полето разгледвалъ отъ дѣ ли ще искочи кръвожадиятъ хищникъ черъ грозенъ арапинъ и ето го запушилъ свѣгътъ и лети къмъ него като стрѣла, Сидеръ, като го съзрѣлъ настръхналъ, подскочилъ, плесналъ кракъ и са выпускалъ за кривакътъ си, грабналъ го и бързомъ бржкналъ въ дисагите си, извадилъ си припасниятъ кровдилъ и си потеглилъ единъ духъ за куражъ, обърналъ са и обгледалъ горя долу, надъ нѣтъ и подъ нѣтъ и рекалъ: замериса ми вече на гробъ, тукъ ще бжде сега, или мойтъ, или неговиятъ клетъ. Забележително ще бжде отъ сега това мѣсто, Секий нѣтникъ които презъ тука мине ще обърне погледътъ си, налево, или надесно къмъ кадѣто ще почивать монте, или неговите кости и ще рече: тука нѣкога си са сж грѣшнали юнакъ съсъ юнака и съ кръвтъж си забелѣзали мѣстото и ще запѣжтъ потомците, неговата, или моята нѣсявъ и са сърчано приготвилъ за юнашка борба съсъ страшниятъ този арапинъ и ето го въ сжщата минута му тропналъ и страшно му извикалъ: гявуръ! Тесъ хазжрла бу йолунунъ бажинж! Отъ дома йоще сжмъ го пригвотвилъ, одговорилъ Сидеръ и скокомъ са дръпналъ задъ колата, за да си заемне силенъ замахъ. Арапинътъ, като билъ навикналъ се напобѣда и вредомъ сръщаль покорность и скорошно исполненіе на заповѣдтъж си, въ умътъ му не било, че ще грѣшне упорность, стоялъ правъ на коньтъ си, съ гола сабя, която въртѣлъ въ ржжж и въздухътъ пищѣлъ, коньтъ му цвилѣлъ, ровялъ съ крака свѣгътъ и дигалъ магла; а той съ голѣма гордость чакалъ Сидеря на колѣне и съ голѣма смиренность да му подава колкото сребро ималъ и съ сълзи да му са моли за животътъ Си; но напротивъ, Сидеръ гледалъ удобенъ случай штоо съ единъ ударъ да го свади на земета, както и като му са удалъ съ първиятъ си замахъ отнелъ арапину и двѣте ржце, сабията и маждракътъ му паднали преломени на земета. Арапинътъ въ минута свършилъ всичко то си юначество, липсали отъ него гордость и смѣлость и, по сигналъ съ положинъ ржце да завърне коньтъ си на бѣгъ за спасение сетнята си душа, но дори сварилъ, Сидеръ привтасалъ крайтъ на кривакътъ си у плоското му чело и кждровласийтъ му огромнъ черепъ отхвъркналъ, мозакътъ му си распржчилъ по снѣгътъ, самъ сж гжталъ отъ коньтъ и падналъ мъртавъ на ледѣтъ.

Арапинътъ падналъ и издѣхналъ, но въ часътъ втора йоще по затруднителна бѣда посрещра Сидеря. Хвърковитиятъ аждреханъ, като видѣлъ стопанътъ си въ кръвъ утънхлъ мъртавецъ отъ милость зе него, страшно изревалъ и припнжлъ широка обимелъ околията са бѣсно выпускалъ връхъ Сидеря, штоо съ крака да го зитѣчи